

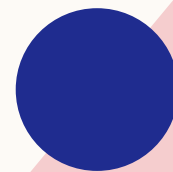
امتدادِ کارگری

مجله خبری کارگران ایران

نسخه ۲

اینجا خبرها را نمی خوانیم!
زیر ذره بین می بریم

"امتداد کارگری" یک بولتن خبری هفتگی است که مروری دارد بر پر سروصداترین خبرهای مرتبط با اعتراضات صنفی و کارگری و وقایع و تحولات مرتبط با مزدبگیران در طول هفته. ماموریت ما در این مسیر، گزارش دقیق و متفاوت این اعتراضات، تاریخچه و دلایل شکل‌گیری آنهاست.

تداوم اعتراضات پرستاران در ۱۰ شهر کشور

❖ در دومین شماره بولتن امتداد کارگری، به تداوم اعتراضات پرستاران می‌پردازیم که از ۱۵ مرداد ماه آغاز شد و تاکنون در ۱۰ شهر کشور گسترده شده است. در هفته‌ای که گذشت، پرستاران ۵ بیمارستان دولتی مشهد و کادر درمان شاغل در برخی بیمارستان‌های اراک نیز به جمع پرستارانی که از روش «اعتصاب» در بخش‌های غیراورژانسی برای پیگیری مطالبات خود استفاده می‌کنند، پیوستند و جمعی از پرستاران هم در مقابل وزارت بهداشت در تهران تجمع کردند. معترضان توانستند، بسیاری از گروه‌های اجتماعی دیگر از جمله بازنشستگان را نیز نسبت به مطالبات خود حساس کنند.

❖ پرستاران به عدم پرداخت معوقات مربوط به تعرفه‌گذاری خدمات پرستاری، عدم پرداخت اضافه کاری و اضافه‌کاری‌های اجباری، شرایط دشوار شغلی و کمبود پرستار معترض هستند و با وجود تهدیدهایی مبنی بر اخراج از کار و کاهش دستمزد، کماکان به اعتراضات خود ادامه می‌دهند. در همین راستا تصاویری از برخورد نیروهای انتظامی و امنیتی با تجمع‌کنندگان در اراک در شبکه‌های اجتماعی منتشر شد که نشان می‌داد دایره برخورد با معترضان در حال گسترده شدن است. این در حالیست که گزارش‌هایی مبنی بر برخورد با گردانندگان کانال‌ها و گروه‌های مجازی پرستاران هم در راستای ممانعت از پوشش خبرهای مربوط به اعتراضات منتشر شد.

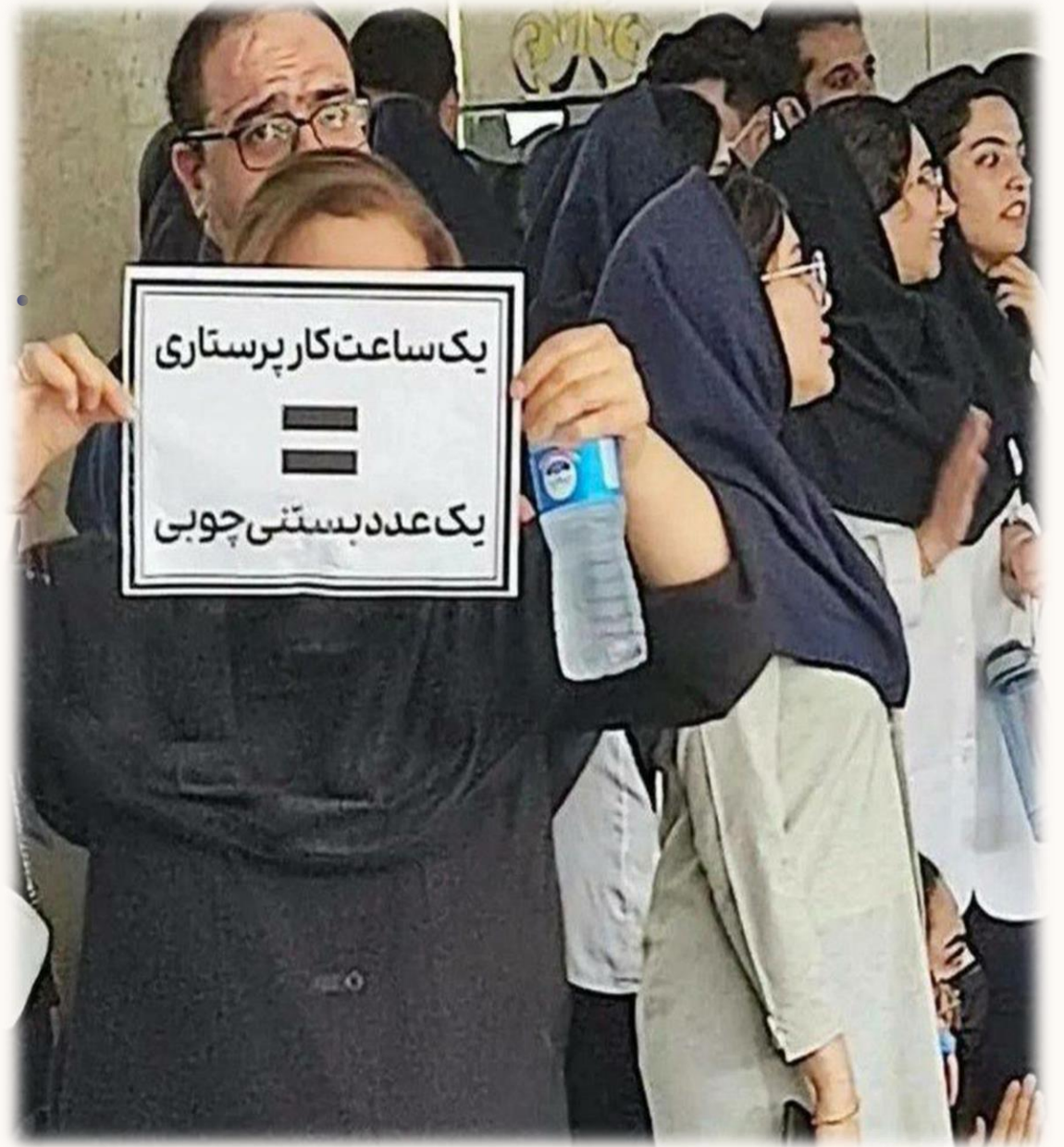

❖ در طول دو هفته اعتراض پرستاران، علاوه بر وزارت بهداشت، معاونت پرستاری، نظام پرستاری؛ نهادهایی چون دیوان محاسبات کشور، کمیسیون بهداشت و درمان مجلس و شورای امنیت کشور به موضوع اعتراضات پرستاران ورود کرده‌اند.

❖ در نشستی که با مقامات مسئول وزارتخانه و سازمان برنامه و بودجه در شورای امنیت کشور برگزار شد، مقرر شد تا ظرف سه ماه کلیه مطالبات اعم از سهم تعرفه‌گذاری خدمات پرستاری و اضافه‌کاری‌ها و معوقات مزدی، پرداخت شود.

❖ مراکز درمانی هم در روزهای اخیر در تلاشند با واریز مبالغ اندکی از کارانه‌ها، اعتراضات را متوقف کنند. مبالغی که البته با انتقاد پرستاران مواجه شده است.

بی‌توجهی به مطالبات پرستاران در سالهای اخیر منجر به مهاجرت گسترده پرستاران شده است. بر اساس اعلام سازمان نظام پرستاری تنها در یک سال گذشته، ۳ هزار پرستار مهاجرت کرده‌اند. در همین رابطه «علی جعفریان»، مسئول شورای راهبری وزارت بهداشت اخیراً اعلام کرده که مقصد بسیاری از پرستاران مهاجر، کشور آلمان است. او در گفتگویی اعلام کرده «پرستاران یکی در میان زبان آلمانی یاد می‌گیرند تا بتوانند از کشور خارج شوند.»

تازه‌ترین آمار و ارقام از اخراج فعالان صنفی معلمان

- در هفته‌ای که گذشت، انتشار توثیقی درباره آخرین آمار فعالان صنفی معلمان خبرساز شد. محمد حبیبی، فعال صنفی معلمان که خود نیز در نتیجه فعالیت‌های صنفی شغلش را از دست داده است، با انتشار یک توثیق در صفحه شخصی خود از قول یکی از مسئولین سابق آموزش و پرورش خبر داد که در طول دو سال گذشته، ۴۰۰ معلم و فعال صنفی مجبور به توقف فعالیت خود شده‌اند. ماجرا از این قرار است که نشستی که با حضور فعالان تشکل‌های سیاسی معلمان از جمله سازمان معلمان و مجمع فرهنگیان ایران اسلامی با حضور وزیر پیشنهادی آموزش و پرورش برگزار شده بود، عبدالرضا فولادوند مدیر کل سابق آموزش و پرورش استان تهران اعلام کرده است که در دانشگاه شهید رجایی ۷۰ نفر و ۳۳۰ معلم و فعال صنفی از کار اخراج شده‌اند.

آماري که نشان مي‌دهد وضعيت برخورد با فعالان صنفی بسيار وخيم‌تر از اطلاعاتی است که با وجود محدوديت‌ها به دست تشکل‌های صنفی می‌رسد. از جمله آماري که چندی پيش محمد حبيبي فعال صنفی معلمان در گفتگویی با «امتداد» به آن اشاره کرد.

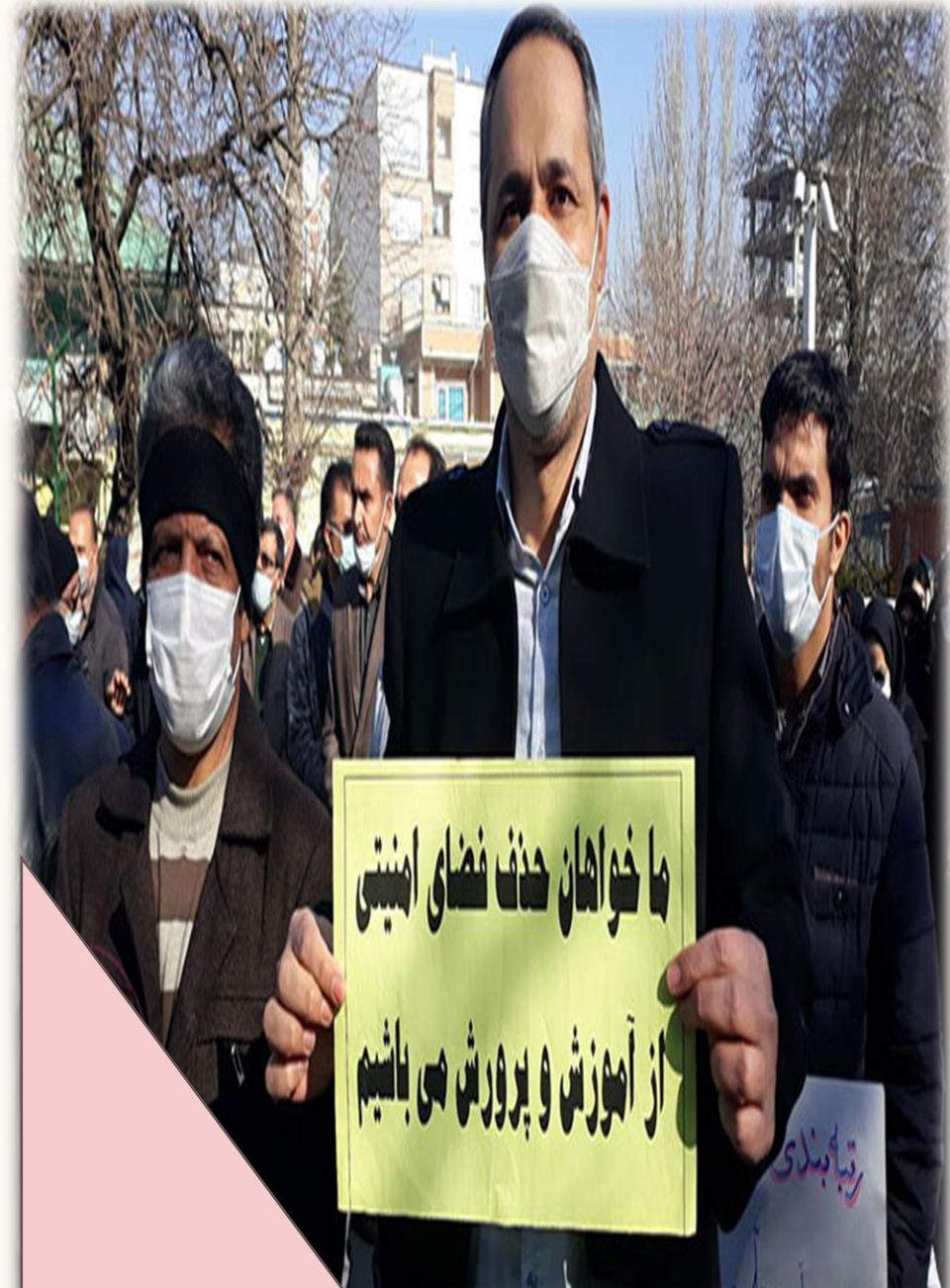
او در اين مصاحبه گفته بود: طبق آماري که ما در شوراي هماهنگي به آن رسیده‌ايم، در فاصله ۱۴۰۱ تا پايان ۱۴۰۲، دست کم ۸۰ معلم از رتبه‌بندی محروم شده‌اند. ۱۳ نفر از معلمان اخراج و يا بازخريد شده‌اند. ۲۳ نفر منفصل از خدمت هستند. ۳۲ معلم دچار تخفيف گروه شده‌اند. ۳۰ نفر بازنشستگي اجباري دريافت کرده‌اند. ۶۱ معلم دارای پرونده باز قضايی هستند. ۱۰ نفر با پابند الکترونيک از زندان آزاد شده‌اند و تعدادی از اعضای ارشد کانون‌ها صنفی همچون رسول بدایي هنوز در زندانند. نکته مهم اينکه همه اين افراد از فعالان صنفی و اعضای تشکل‌های صنفی معلمان هستند و در نتيجه فعاليت صنفی خود با محکوميت‌های قضايی و اداری مواجه شده‌اند.»

فشار بر فعالان صنفی معلمان در حالی ادامه دارد که در روزهای اخیر هیأت بدوی رسیدگی به تخلفات اداری آموزش و پرورش شهرستان‌های استان تهران طی ابلاغیه‌ای «اسماعیل عبدی» دبیر اسبق کانون صنفی معلمان را به «شرکت در تحصن، اعتصاب و تظاهرات غیر قانونی» و «اعمال فشارهای گروهی برای تحصیل به مقاصد غیر قانونی از طریق عضویت در کانون صنفی معلمان» و «سرپرستی اعتراضات کشوری معلمان» و «حضور در تحصن و تجمع که منجر به بازداشت و محکومیت شده است» متهم کرده است.

این در حالیست که اسماعیل عبدی در سال‌های ۱۳۹۴-۱۳۸۵ بابت اتهامات ذکر شده به زندان افتاد و حالا پس از طی دوره طولانی زندان، با چنین اتهامات واهی مواجه شده که او را در آستانه اخراج از آموزش و پرورش قرار داده است.

به اذعان فعالان صنفی در سالهای اخیر و به ویژه در سه سال گذشته، بخشی از ساختار آموزش و پرورش وظیفه افزایش فشارها و اعمال محدودیت‌ها بر فعالان صنفی را بر عهده گرفته و به عنوان بازوی نظارتی نهادهای امنیتی فعالیت می‌کند.

معلمانی که در سالهای گذشته با برگزاری تجمعات اعتراضی تلاش کردند صدای خود را به گوش مسئولین برسانند و از مطالباتی چون اجرای قانون رتبه‌بندی، همسان‌سازی بازنشستگان و شاغلان، توقف کالایی‌سازی آموزش و موارد دیگر سخن گفتند، حتی از حق برگزاری آزادانه مجامع عمومی تشکل‌های صنفی خود محرومند و سالهاست که امکان برگزاری انتخابات تشکل‌های صنفی از آنها سلب شده است

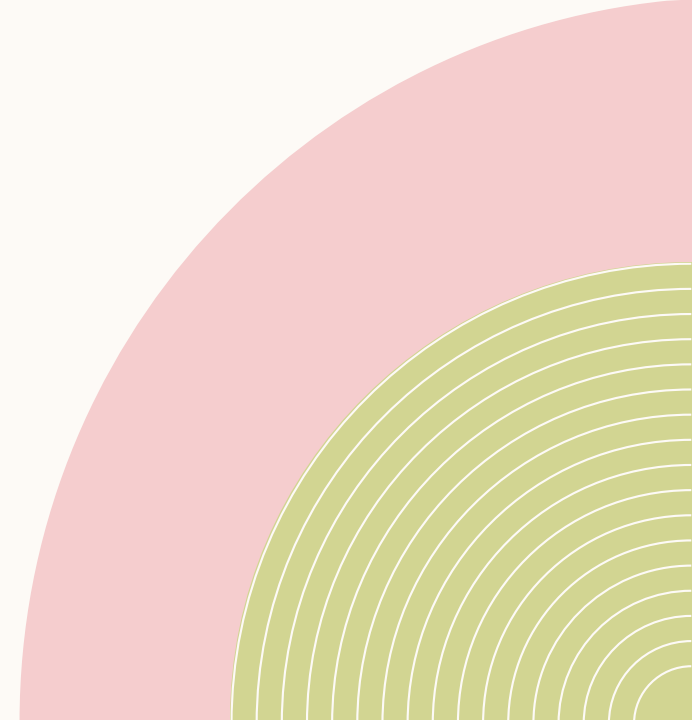

دولت چهاردهم
و
اعتراضات کارگران

در حالی که موج اعتراضات پرستاران شهرهای مختلف کشور را در نوردیده، با نگاهی به خبرها در خواهیم یافت که نارضایتی‌های اجتماعی در سطح گسترده‌ای در میان مزدبگیران در حال بازتولید است. از بازنشستگان صندوق‌های مختلف بیمه‌ای و به ویژه تامین اجتماعی تا کارگران و کارکنان یکی از استراتژیک‌ترین بخش‌های اقتصاد کشور یعنی صنعت نفت، گاز و پتروشیمی و کارگران بخش‌های مختلف صنعتی و خدماتی.

گرچه صدای آنها در غیاب تشکلهای کارگری که توانایی و قدرت چانه‌زنی و سازماندهی جمعی داشته باشند، آنچنان که باید شنیده نمی‌شود اما رها نکردن «خیابان» به بخشی از استراتژی گروههای مختلف صنفی و کارگری برای پیگیری مطالبات خود تبدیل شده است. این روند به ویژه در سه سال گذشته با نقض مداوم حقوق صنفی و دستکاری و عدم اجرای قوانین حمایتی کار، شدت گرفته است. اکنون دایره و انباشت مطالبات گروههای اجتماعی گسترده‌تر از آن چیزی است که در دهه ۹۰ شاهد آن بودیم.

حالا دولت چهاردهم و وزرای انتخابی کابینه مسعود پزشکیان با اطلسی از بحران‌های حوزه کارگری و صنفی مواجه‌اند که تنها با سیاست‌گذاری دقیق و هدفمند از طریق شناخت نیازها و ارائه راهکارهای کوتاه‌مدت، میان‌مدت و البته بلند مدت برای حل این چالش‌ها قابل التیام است.

دولت، برخلاف آنچه که احمد میدری وزیر کار می‌گوید؛ وظیفه ندارد «تشکیل نهادهای صنفی و کارگری را با ملاحظات امنیتی دنبال کند»، که مأموریت اصلی آن اجرای سیاست‌هایی برای تسهیل روند تشکیل نهادهای کارگری و صنفی است که به صورت آزادانه فعالیت کنند.

بازنشستگان و مستمری‌بگیران صندوق‌های تامین اجتماعی، کشوری، فولاد، مخابرات، کارگران معادن، فولاد و مس، کارگران شرکت‌های مادر واگذار شده به بخش خصوصی رانتیر، کارگران خطوط حمل و نقل جاده‌ای و ریلی، کارگران خدمات شهری و فضای سبز همه و همه در سه مطالبه مشترکند و آن رفع تبعیض، امنیت شغلی و دستمزد متناسب با هزینه‌های زندگی است.